

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΑ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 30 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1933

ΑΡΙΘ. 39

Ο ΠΡΟΣΗΚΩΝ ΤΡΟΠΟΣ

Ἡ ἐκ τοῦ ἀπολογισμοῦ τῆς Βρετανικῆς Βιβλικῆς Ἐταιρείας περὶ τῆς κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀνὰ τὸν κόσμον διαδόσεως τῆς Ἁγίας Γραφῆς πληροφορία ὅτι ἡ κυκλοφορία τῆς ἱερᾶς Βίβλου ὑπερέβη κατὰ πολὺ τὴν τῶν παρελθόντων ἐτῶν ἀποτελεῖ οὐ μόνον εὐοίωνον σημεῖον τῆς ἀποφασιστικῆς τῶν ἀνθρώπων στροφῆς πρὸς τοὺς θησαυροὺς τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἀλλὰ καὶ ἐνδειξὴν τινὰ ὅτι ὁ κόσμος ἤρχισε νὰ ἐννοῇ τὸν τρόπον καθ' ὃν δεόν νὰ ἀναγινώσκονται τὰ ἱερὰ τῆς βιβλίας, ἀφοῦ εἰς τὴν πρέπουσαν ἐκτίμησιν τοῦ περιεχομένου τῶν ἀκριβῶς πρέπει νὰ ἀποδοθῆ ἢ ὅλον ἐν ἀύξανομένη διάδοσίς των.

Διότι ἡ Ἁγία Γραφή, ὡς βιβλίον διάφορον τῶν λοιπῶν βιβλίων, δὲν δύναται νὰ ἀναγινώσκειται καθ' ὃν καὶ αὐτὰ τρόπον. Ἡ Ἁγ. Γραφή, περιέχουσα τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, εἶνε ὅλως διάφορος τῶν ἄλλων βιβλίων κατὰ τοῦτο, ὅτι σημαίνει πολὺ περισσότερα τῶν ὅσων λέγει. Ὅταν ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι ὁμιλοῦμεν ἢ γράφωμεν τι, ὁ λόγος μας ἐρμηνεύει μίαν ἐννοιαν, μίαν σκέψιν, ἐν πράγμα ὅταν ὁμοῦ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ὁμιλῇ, τὰ λόγια του σημαίνουν ἀπειρίαν πραγμάτων. Δυνατὸν ταῦτα ἐκ πρώτης ὄψεως νὰ φαίνωνται ἀποτελοῦντα ἐν ἀπλούστατον μάθημα, περιέχοντα μίαν ἀπλουστάτην διδασκαλίαν, καταληπτὴν καὶ εἰς μικρὸν παιδίον ἀκόμη. Ὅπισθεν ὁμοῦ τῆς ἀπλολογίας ταύτης καὶ εἰς τὸ βάθος αὐτῆς ἢ πνευματικῆ ὄρασις καὶ ἢ αἴσθησις τῆς πίστεως ἀντιλαμβάνονται πλοῦτον βαθεῶν ἐννοιῶν.

Ἡ ἀντίληψις αὕτη ἐπιτυγχάνεται ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν τὸ πνευματικὸν αἰσθητήριον δεόν νὰ προσλαμβάνῃ τὸ περιεχόμενον τῶν Γραφῶν. Ἐὰν ἀναγινώσκωμεν τὰς ἀφηγήσεις τῶν Γραφῶν ἀπλῶς ὡς ἐποικηδομητικὰ ἀνέκδοτα ἀσύνδετα πρὸς ἀλληλα, ἐκφεύ-

γει ἢ ὑπ' αὐτὰς ἐννοια' ὅταν ὁμοῦ προσπαθῶμεν νὰ μὴ χάνωμεν τὸν διήκοντα δι' ὅλον τοῦ περιεχομένου τῶν μίτον, ὅστις τὸ ἐμφανίζει εἰς ἡμᾶς ὡς ἐν ὅλον περὶ ὑψίστην κεντρικὴν στρεφόμενον ἐννοιαν, ὅταν δηλαδὴ ἀναγινώσκωμεν τὰς Γραφὰς ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, ἐν πίστει εἰς τὸ θεόθεν κατασταθὲν ἔργον τῆς θείας περὶ τὸν ἄνθρωπον οἰκονομίας, ἀντιλαμβανόμεθα εὐκόλως ὅτι ἡ ὅλη ἱερὰ Βίβλος ἀποτελεῖ μίαν ἐνιαίαν τοῦ Χριστοῦ εἰκόνα, τῆς ὁποίας πᾶσαι αἱ λεπτομέρειαι εἶνε λεπτομέρειαι τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸ ὅλον εἶνε αὐτὸς ὁ Χριστός.

Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ εἰς ἄλλος παράγων τῆς κατανοήσεως τοῦ ἀγιογραφικοῦ περιεχομένου. Πᾶσα ἀπλή ἀγιογραφικὴ ἱστορία κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον εἶνε πλήρης ἐννοιῶν καὶ πᾶσαι αἱ λεπτομέρειαι ἐκ τοῦ βίου τοῦ Κυρίου, πᾶσα περὶ τῶν θαυμάτων αὐτοῦ, τῶν παραβολῶν καὶ οἰασδήποτε πράξεώς τῶν ἀφήγησις ἔχει ἐκάστη τὸ ἰδικόν της ἠθικὸν κάλλος, τὴν ἰδικὴν της ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν διδασκαλίαν, ὡς ἀφηγήσεως περὶ τοῦ παγκάλου Χριστοῦ. Δὲν πρέπει ὁμοῦ νὰ μᾶς διαφεύγῃ καὶ τὸ μυστικὸν νόημά των· διότι ἕκαστον αὐτῶν ἀποτελεῖ μέρος τοῦ μεγάλου δράματος τῆς οἰκονομίας τῆς θείας ἀπολυτρώσεως, ἐφ' οὗ εἶνε ἠπλωμένος ὁ λεπτὸς πέπλος τοῦ μυστηρίου· εἶνε προεπαγγελία καὶ πραγμάτωσις τῆς ἐνσαρκώσεως, τοῦ πάθους, τῆς ἀναστάσεως καὶ τῆς βασιλείας τοῦ ἐπηγεγμένου Ἐμμανουήλ· καὶ ἕκαστον περιέχει εἰδικὸν πνευματικὸν μάθημα, ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ μυστηρίου εἰσδύον εἰς τὴν ψυχὴν μας. Ὑπὸ τὸ μυστήριον τοῦτο καλύπτονται ἀμύθητοι θησαυροί, διὰ τὴν ἀνακάλυψιν καὶ πρόσκτησιν τῶν ὁποίων ἀπαιτοῦνται ἀνοικτοὶ τῆς πίστεως ὀφθαλμοί. Διὰ τοῦτο ὁ ψαλμωδὸς παρακαλεῖ «ἀποκάλυψον τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ κατανοήσω τὰ θαυμάσια τοῦ νόμου σου»

(ριή, 18). "Όταν ἀποκτήσῃ τις τοιοῦτους ὀφθαλμούς, τὰ τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ ἀποβαίνουν σαφῆ καὶ καταληπτὰ καὶ εὐχάριστα· καὶ τότε ἡ ψυχὴ λέγει μετὰ τοῦ ψαλμοῦ — ὅστις, ἐν τούτοις, εἶχεν ὑπ' ὄψιν μόνον τὰ πέντε βιβλία τοῦ Μωϋσέως, ἐνῶ ἡμεῖς εὐτυχοῦμεν νὰ ἔχωμεν τὰ Εὐαγγέλια τοῦ Χριστοῦ—:

Ἄγαλλιάσομαι ἐγὼ ἐπὶ τὰ λόγιά σου, ὡς ὁ εὐρίσκων σκύλα πολλά».

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΤΩΧΟΙ

Ε΄.

Οἱ πτωχοὶ τῆς ἀρχαίας χριστιανικῆς κοινωνίας ἠλεούντο ἐν γένει ἀπὸ ὅλα τὰ ὕλικά ἀγαθὰ, τῶν ὁποίων ἦτο κάτοχος ἡ ἐκκλησία. Πόσον δὲ πολὺς ἦτο ὁ πλοῦτος τῆς οὗτος δύναται τις νὰ κρίνῃ π. χ. ἐκ τούτου, ὅτι, κατὰ τὸν δ' αἰῶνα, ἐπὶ τοῦ πάπα Λαμάσου ὁ ὕπαρχος Ρώμης Πρετεξτάτος ἐχαρακτήριζεν ἑαυτὸν πτωχότερον τῆς ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, μολοντί, ἐκ τῶς τοῦ μισθοῦ του, τὰ εἰσοδήματά του ἀνήρχοντο ἑτησίως εἰς 150,000 ἀγγλ. λίρας χρυσᾶς, καὶ πλέον. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ πάπα Ρώμης Γρηγορίου τοῦ μεγάλου ἡ ρωμαϊκὴ ἐκκλησία κατέστη ἔτι πλουσιωτέρα, διότι εἶχε κτήματα ἀπέραντα οὐ μόνον ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν Γαλλίᾳ, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἀνατολῇ. Ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς ἡ περισσότερον φημιζομένη διὰ τὸν πλοῦτόν της ἦτο ἡ ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας. Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων, γενόμενος πατριάρχης Ἀλεξανδρείας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 5' αἰῶνος, εὔρεν ἐν τῇ θησαυροφυλακίᾳ της χρηματικὸν ποσὸν ὑπολογιζόμενον εἰς 8.000 δρουακάτα. Ἐν γένει ἡ ἐκκλησία ἤρχισε νὰ ἀποκτᾷ μεγάλας περιουσίας κυρίως ἐκ τοῦ ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἠδύνατο νὰ κληροδοτοῦνται εἰς αὐτὴν κινητὰ καὶ ἀκίνητοι περιουσίαι διὰ διαθηκῶν, ἐντεῦθεν δὲ ἀπέβαινε συχνὰ κληρονόμος μεγάλης κτημοσύνης. Ἐκ τῶς δὲ τούτου, εἰς τὴν ἐκκλησίαν παρεδίδοντο πάντες οἱ θησαυροὶ οἱ ἀνήκοντες τέως εἰς ναοὺς ἔθνικους. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τέλος, προσεφέροντο πλοῦσια ἀφιερῶματα καὶ πολῦτιμα δῶρα εἰς χρῆμα καὶ εἰς πολῦτιμα ἀντικείμενα ὑπὸ εὐσεβῶν εὐκαταστάτων χριστιανῶν.

Πάντα ταῦτα τὰ πλοῦτη ἡ ἐκκλησία πάντοτε ἐθεώρει ἀνήκοντα εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ὁ μα' ἀποστολικὸς κανὼν διαγορεύει ὅτι ὁ ἐπίσκοπος, δικαῶν καὶ τὴν περιουσίαν τῆς ἐκκλησίας «κατὰ τὴν αὐτοῦ ἐξουσίαν», ὀφείλει: «καὶ τοῖς δεομένοις διὰ τῶν πρεσβυτέρων καὶ διακόνων ἐπιχορηγεῖσθαι μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ πάσης εὐλαθείας», «ὡς κατὰ μηδὲνα τρόπον αὐτοὺς στερεῖσθαι»,—προσθέτει ὁ κε' κανὼν τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ συνόδου. "Όταν οἱ ἔθνικοι ἀπότησαν ἀπὸ τὸν ρωμαῖον ἀρχιδιάκονον Λαυρέντιον—μαρτυρήσαντα τῇ 258 ἐπὶ Οὐαλεριανοῦ — νὰ παραδώσῃ εἰς αὐτοὺς ὄλους τοὺς θησαυροὺς τῆς ἐκκλησίας, οὗτος, συλλέξας τοὺς πτωχοὺς καὶ δεικνύων αὐτοὺς ἀπήνησεν «αὐτοὶ εἶνε ὁ

πλοῦτος τῆς ἐκκλησίας». «Ἡ ἐκκλησία — ἔγραφεν ὁ Μεδιολάνων Ἀμβρόσιος — κατέχει χρυσόν, ἀλλ' ὄχι διὰ νὰ τὸν φυλάττῃ, ἀλλ' ὅπως ἐν περιπτώσει ἀνάγκης βοηθῇ τοὺς δεομένους. Διὰ τί νὰ φυλάττῃ τὰ ἀνωφελῆ; Δὲν εἶνε καλλίτερον ὁ ἱερεὺς νὰ χρησιμοποίῃ τὸν χρυσόν πρὸς διατροφὴν τῶν πτωχῶν, ἔταν οὗτοι δὲν ἔχουν ἄλλα μέσα συντηρήσεως;» Ὁ δὲ Αὐγουστίνος ἔγραφε πρὸς τὸν τοποτηρητὴν τοῦ Βονιφάτιον: «ὁ χρυσὸς δὲν ἀνήκει εἰς ἡμᾶς, ἀλλ' εἰς τοὺς πτωχοὺς· ἡμεῖς τὸν διαθέτομεν μόνον, χωρὶς νὰ ἔχωμεν ἀξίωσιν ἐπὶ καμμιάς ἰδιοκτησίας». "Ότι δὲ ταῦτα δὲν ἦσαν ἀπλοὶ λόγοι, δύναται τις νὰ κρίνῃ ἐκ τοῦ ὅτι ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἐπὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἡ ἐκκλησία παρεῖχε βοήθειαν εἰς περισσοτέρους τῶν τριῶν χιλιάδων πτωχῶν καθ' ἑκάστην. Ἐννόησον—ἔλεγεν ὁ Χρυσόστομος—ἔσας ἐπαρκεῖ καθ' ἑκάστην ἡμέραν χήραις, ἔσας παρθένοις· καὶ γὰρ εἰς τὸν τῶν τριετίλων ἀριθμὸν ὁ κατάλογος αὐτῶν ἔφθασε». Ἀλλὰ, πλὴν τούτων, βοήθεια παρείχετο καὶ «τοῖς τὸ δεσποτικὸν οἰκοῦσι τοῖς ἐν τῇ ξενοδοχείᾳ κάμνουσι, τοῖς ὑγιαίνουσι, τοῖς ἀποδημοῦσι, τοῖς τὰ σώματα λεωδημένους, τοῖς τῷ θυσιαστηρίῳ προσεδρεύουσι, καὶ τροφῆς καὶ ἐνδυμάτων ἔνεκεν, τοῖς ἀπλῶς προσοῦσι καθ' ἑκάστην ἡμέραν». Περὶ Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος Συμεῶν ὁ μεταφραστὴς διηγεῖται ὅτι, μόλις ἀναδεχθεὶς τὴν πατριαρχίαν, καλέσας τοὺς διαχειριζομένους τὴν ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν διέταξε: «οὐκοῦν ἀνὰ πᾶσαν παρευθέντες τὴν πόλιν, καθ' ἕνα δὴ τοὺς ἐμὸς ἀπογράψασθε δεσπότης». "Όταν δὲ ἠρώτησαν ἀποροῦντες:

—«Τίνες ἂν εἶεν οἱ τοῦ πατριάρχου δεσπότης;»

—«Ὅς ὑμεῖς—εἶπε πένητας καὶ προσαίτας καλεῖν εἰώθατε, τούτους ἐγὼ δεσπότης ὀμοῦ καὶ συλληπτορας ὀνομάζω. Αὐτοὶ γὰρ μοι καὶ μόνοι δύναισι' ἂν συλλαβέσθαι πρὸς πρὸς τὸ τῆς βασιλείας Χριστοῦ μὴ διαμαρτεῖν».

"Όταν δὲ ἐποιήθη τὸ προσταχθὲν καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν καταγραφέντων ἐνδεῶν εὐρέθη ἀνελήθων εἰς 7.500, «ἐκάστῳ τούτων ἐκέλευσεν ἡμερησίαν παρέχεσθαι τὴν δαπάνην».

Ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Γρηγορίου τοῦ Διαλόγου ὁ ἀριθμὸς τῶν λαμβανόντων παρὰ τῆς ἐκκλησίας βοήθειαν πτωχῶν ἦτο τόσος, ὥστε ὁ κατάλογός των ἀπετέλει ὀλόκληρον τόμον, ἔδαπανᾶτο δὲ δι' αὐτοὺς τὸ τέταρτον τῶν ἐκκλησιαστικῶν προσόδων.

Ἵππρχον περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας οἱ ἐπίσκοποι δὲν ἐδίσταζον νὰ ἐκποιούν καὶ αὐτὰ τὰ πολῦτιμα ἱερὰ σκευὴ τῆς ἐκκλησίας διὰ νὰ βοηθοῦν τοὺς πτωχοὺς. Ὁ Μεδιολάνων Ἀμβρόσιος ἐχρησιμοποίησε τὴν ἀξίαν των πρὸς ἀπολύτρωσιν αἰχμαλώτων· ὅταν δ' οἱ ἀρειανοὶ τὸν ἐμέμφθησαν διὰ τοῦτο ὡς ἱερόσυλον, ὁ Ἀμβρόσιος ἀπήνησεν: ἀλλ' ὑπάρχει λοιπὸν ἀνθρώπος τόσον ἀνοικτίρμων καὶ σκληρὸς, ὥστε νὰ τῷ ἦνε δυσάρεστον νὰ ἐξαγοράσῃ ἀνθρώπων ἀπὸ τὸν θάνατον, νὰ ἐλευθερώσῃ γυναῖκα ἀπὸ τῶς βαρβάρους;.. Εἶνε ὠφελιμώτερον νὰ φυλαχθῇ ἡ ψυχὴ διὰ τὸν Κύριον, παρὰ νὰ φυλάττεται ὁ χρυσός, διότι ἐκεῖνος καὶ τοὺς ἀποστόλους ἐξαπέστειλε χωρὶς χρυσόν, καὶ τὴν ἐκκλησίαν κατήρτισεν ἐπ' ἴσης χωρὶς χρυσόν. Ἡ ἐκ-

κλησία κατέχει χρυσόν διὰ τὴν ἀνάγκην, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀνάγκην καὶ δι' αὐτοῦ τὴν ἀνάγκην ἀπὸ τὴν ἐνδειαν. Δὲν θὰ ἐρωτηθῶμεν ἀπὸ τὸν Κύριον: διὰ τί ἐπετρέψατε τὴν ἀποθάνουσαν τὴν πολλὴν ἀπὸ τὴν πείναν; Ἐὰν ἀπαντήσῃς: ἐφοβήθη μὴπως ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ στερηθῆ τῆς ἀπαραιτήτου διακοσμῆσεως, θὰ σοὶ ἀπαιτήσῃ: Ἐὰν μυστήρια δὲν ἀγοράζονται μὲ χρυσόν, δι' αὐτὸ δὲ καὶ ἐν ἔχουσαν ἀνάγκην χρυσοῦ, οὐδὲ καὶ ἀντὶ χρυσοῦ τὰ μεταλαμβάνουν. Τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀμβροσίου ἐμνήθη καὶ ὁ ἐπίσκοπος Ἀμίδης Ἀκάκιος. Οὗτος, ἐπιθυμῶν τὴν ἐξαγοράσῃ ἐπὶ χιλιάδας αἰχμαλώτων ἀπὸ τοὺς Πέρσας, εὐρισκομένων εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, συγκαλέσας τοὺς κληρικούς του, εἶπε:

— «Ὁ Θεὸς ἡμῶν οὔτε δίσκων, οὔτε ποτηρίων χρῆζει. Οὔτε γὰρ ἐσθίει, οὔτε πίνει, ἐπεὶ μὴ προσδεῖς ἐστίν. Ἐπεὶ τοῖνον πολλὰ κειμήλια χρυσοῦ τε καὶ ἀργυροῦ ἢ ἐκκλησία ἐκ τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν προσκόντων αὐτῇ κέντηται, προσήκει ἐκ τούτων ρυσασθῆναι τὰ τῶν στρατιωτῶν τοὺς αἰχμαλώτους καὶ διαθρῆψαι αὐτούς». Ἡ πρότασις γενομένη δεκτὴ ἐτέθη ἀμέσως εἰς ἐφαρμογὴν καὶ ἐλυτρώθησαν οἱ αἰχμαλωτοί.

Ἐν γένει ἀνάγκη νὰ λεχθῆ ὅτι ἡ ἀρχαία χριστιανικὴ ἐκκλησία οὐδέποτε ἐδίσταζε νὰ θυσιάσῃ ὄλους τοὺς θησαυρούς της προκειμένου νὰ ἀπομάξῃ δι' αὐτῶν τὰ δάκρυα τῶν δυστυχῶν καὶ νὰ μετριάσῃ τὴν θλιψίαν τῶν δοκιμαζομένων τέκνων της. Διὰ τὴν ἐκκλησίαν ἀληθινὸν σμάρραδοι καὶ μαργαρίται ἦσαν εἰ ἐνδεεῖς της. Ἐν τῇ πρὸς Λαῶν ἱστορίᾳ τοῦ Ἐλενοπούλου Παλλαδίου ἀπαντῶμεν τὴν ἐξῆς ὠραίαν ἀφήγησιν περὶ τοῦ ἀλεξανδρινοῦ πρεσβυτέρου Μακαρίου. Ἐπῆρχεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παρθένος τις φειδωλὴ εἰς τὸ ἔπακρον, «φιλόπλουτος ἄγαν ἐν χρήμασι, φιλόχρυσος μᾶλλον ἢ φιλόχριστος, μηδέποτε προεμένη τῶν ἑαυτῆς τι, μὴ ξένω, μὴ πενομένη, μὴ ἀγχομένη... μὴ ἐκκλησία ὁβολὸν ἕνα». Αὐτὴν τὴν παρθένον, «τὴν τῷ ὀνόματι μόνω τὴν ἐπινομίαν κεντημένην, τοῖς δὲ τρόποις τῆς ἀσκήσεως ἀπεξενωμένην» ὁ πρεσβύτερος Μακάριος, ὅστις ἦτο διευθυντὴς τοῦ «Πτωχείου τῶν λελωδημένων», θελήσας νὰ φορολογήσῃ, ἢ, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Παλλαδίου, νὰ «φλεβοτομήσῃ εἰς κουφισμὸν τῆς πλεονεξίας», ἐσοφίσθη νὰ ἐκβιάσῃ προσφορὰν της ὑπὲρ τῶν ἀσθενῶν του κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον: Ἐλθὼν εἰς ἐπίσκεψίν της, τῇ ἀνεκοίνωσε

— «Λίθοι ἀναγκαῖοι σμάρραδοι καὶ ὑάκινθοι ἐμπειτώκασί μοι... πηράσκει δὲ αὐτὸς πεντακοσίων νομισμάτων ὃ ἔχων (σημειωτέον ὅτι ὁ Μακάριος πρὸ τῆς ἱερωσύνης του ἦτο «λιθουργός»). Ἐὰν οὖν δόξῃ σοὶ αὐτοὺς λαβεῖν—ἐξηκολούθησεν ὁ πρεσβύτερος—, δὸς τὰ πεντακόσια νομίσματα».

Ἡ παρθένος, ἐνθουσιασθεῖσα ἐκ τῆς εἰδήσεως, καθέτευσε τὸν Μακάριον νὰ φροντίσῃ μὴ τυχόν τὰ ἀγοράσῃ ἄλλος:

— «Δέομαι σοῦ, μὴ τις αὐτοὺς λάβῃ».

Καὶ ὁ Μακάριος πρὸς αὐτήν:

— «Παραγενεὺ ἕως τῆς οἰκίας μου, καὶ βλέπε αὐτούς».

Ἄλλ' ἡ παρθένος, ἀνυπόμονος, ἐγχειρίζει εἰς αὐτὸν ἀμέσως τὰ πεντακόσια νομίσματα, λέγουσα:

«Δέομαι σοῦ, ὡς θέλεις, λάβε αὐτούς...»

Ὁ Μακάριος, λαθὼν τὸ ποσόν, τὸ ἐχρησιμοποίησε διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ Πτωχείου, ὅταν δὲ τὴν συνήγαγε κατόπιν, τὴν προσεκάλεσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν κατοικίαν του διὰ τὴν ἴδῃ τοὺς πολυτίμους λίθους:

— «Εἰ βούλει ἰδεῖν αὐτούς, ἔλθε ἐν τῷ ὀσπιτίῳ μου».

«Ἦν δὲ τὸ Πτωχεῖον—ὡς περιγράφει ὁ Παλλαδίους— εἰς μὲν τὰ ἀνάγκαια ἔχον τὰς γυναῖκας, εἰς δὲ τὰ κατὰ γαῖα τοὺς ἄνδρας».

Καὶ ὅταν ἔφθασαν εἰς αὐτό, ὁ Μακάριος τὴν ἠρώτησε:

— «Τί θέλεις πρῶτον ἰδεῖν; τοὺς ὑάκινθους ἢ τοὺς σμάρραδους»;

— «Ὁ δοκεῖ σοὶ», ἀπήντησεν ἡ γυνή.

Τὴν ὠδήγησε λοιπὸν πρῶτον εἰς τὰ ἀνάγκαια, καὶ δευτέρου εἰς αὐτὴν τὰς ἠκρωτηριασμένας ἐκ τῆς λύθῃς γυναῖκας, εἶπεν:

— «Ἴδου οἱ ὑάκινθοι».

Ἐπειτα, ὅταν τὴν ἔφερον εἰς τὰ κατὰ γαῖα, δευτέρου τὸς ἄνδρας

— «Ἴδου οἱ σμάρραδοι», εἶπε. Καὶ νομίζω, τούτων τιμωτέρους μὴ εὐρεθῆναι. Ἐὰν οὖν σοὶ μὴ ἀρέσκωσιν, ἐπεὶ λάβε σοῦ τὸν χρυσόν...»

Καὶ ἡ παρθένος—ἐπιλέγει ὁ συγγραφεὺς—ἐκ πολλῆς λύπης ἐνόσησεν. ὅτι οὐ κατὰ Θεὸν τοῦτο ἐποίησε τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ἀναγκαστικῶς.

Τοιαύτη σημασία ἐδίδοτο κατὰ τὴν χριστιανικὴν ἀρχαιότητα εἰς τὴν βοήθειαν τῶν πενομένων, καὶ διὰ τοῦτο τὰ πολυτίμα εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀφιερῶματα τῶν πιστῶν οἱ ἀρχαῖοι πατέρες δὲν ἐθεώρουν θεαρέστους πράξεις, ἐὰν οἱ ἀφιερῶται δὲν ἐφρόντιζον πρὸ παντὸς περὶ τῆς ἀνακουφίσεως τῶν πενομένων. Καὶ εἶνε ἐνδιαφέρον νὰ παραθέσωμεν μερικὰ ἐξ ὧν πολλὰκις ὁ θεῖος Χρυσόστομος ἀνέπτυσσεν ἐν σχέσει πρὸς τὴν θέσιν ταύτην:

«Μὴ νομίζωμεν ἀρκεῖν ἡμῖν εἰς σωτηρίαν, εἰ χήρας καὶ ὀρφανούς ἀποδύσαντες, ποτήριον χρυσοῦν καὶ λιθοκόλλητον προσενέγκωμεν τῇ τραπέζῃ. Εἰ γὰρ βούλει τιμῆσαι τὴν θυσίαν, τὴν ψυχὴν προσένεγκε, δι' ἣν ἐτύθη ταύτην χρυσοῦν ποιήσῃ: ἂν δὲ αὐτὴ μολύβδου καὶ ὀστρακίου χείρων, τὸ δὲ σκεῦος χρυσοῦν, τί τὸ κέρδος; Μὴ τοῖνον τοῦτο σκοπῶμεν, ὅπως χρυσοῦ σκεῦη προσφέρωμεν μόνον, ἀλλ' ὅπως χρυσοῦ, τὰ χωρὶς πλεονεξίας. Οὐ γὰρ χρυσοχοεῖον, οὐδὲ ἀργυροποιεῖον ἐστίν ἡ ἐκκλησία, ἀλλὰ πανήγυρις ἀγγέλων: διὸ ψυχῶν ἡμῖν δεῖ. Καὶ γὰρ δὴ ταῦτα διὰ τὰς ψυχὰς προσίεται ὁ Θεός. Οὐκ ἦν ἡ τράπεζα ἐξ ἀργύρου τότε ἐκείνη, οὐδὲ τὸ ποτήριον χρυσοῦν, ἐξ οὗ ἔδωκε τοῖς μαθηταῖς ὁ Χριστὸς τὸ αἷμα τὸ ἑαυτοῦ: ἀλλὰ τίμα ἦν πάντα ἐκεῖνα καὶ φρικτά, ἐπειδὴ Πνεύματος ἔγεμε. Βούλει τιμῆσαι τοῦ Χριστοῦ τὸ σῶμα; Μὴ περιίδῃς αὐτὸν γυμνόν; μὴδὲ ἐνταῦθα μὲν αὐτὸν σηρικὸς ἱματίος τιμῆσης, ἔξω δὲ ὑπὸ κρυμοῦ καὶ γυμνότητος διαφθειρόμενον περιίδῃς. Ὁ γὰρ τοῦτο εἰπὼν «τοῦτό μού ἐστι τὸ σῶμα» καὶ τῷ λόγῳ τὸ πρᾶγμα θεβαιώσας, οὗτος εἶπε «πεινῶντά

με εἶδετε και οὐκ ἐθρέψατε» και «ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων, οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε». Τοῦτο μὲν γὰρ οὐ δεῖται ἐπιδημάτων, ἀλλὰ ψυχῆς καθαρᾶς· ἐκεῖνο δὲ πολλῆς δεῖται ἐπιμελείας. Μάθωμεν τοίνυν φιλοσοφεῖν και τὸν Χριστὸν τιμᾶν ὡς αὐτὸς βούλεται. Τῷ γὰρ τιμωμένῳ τιμὴ ἡδίστη, ἦν αὐτὸς θέλει, οὐχ ἦν ἡμεῖς νομίζομεν. Ἐπεὶ και Πέτρος τιμᾶν αὐτὸν ᾤετο τῷ κωλύσαι νύμφαι τοὺς πόδας, ἀλλ' οὐκ ἦν τιμὴ τὸ γινόμενον, ἦν αὐτὸς ἐνομοθέτησεν, εἰς πένητας ἀναλίσκων τὸν πλοῦτον. Οὐδὲ γὰρ σκευὴν χρειαίαν ἔχει χρυσῶν ὁ Θεός, ἀλλὰ ψυχῶν χρυσῶν.

Και ταῦτα λέγω ἐξακολουθεῖ ὁ ἅγιος Πατήρ—οὐ κωλύων ἀναθήματα κατασκευάζεσθαι τοιαῦτα· ἀξιῶν δὲ μετὰ τούτων, και πρὸ τούτων, τὴν ἐλεημοσύνην ποιεῖν. Δέχεται γὰρ και ταῦτα, πολλῶ δὲ μᾶλλον ἐκεῖνα. Ἐνταῦθα μὲν γὰρ ὁ προσενεγκὼν ὠφελήθη μόνον, ἐκεῖ δὲ ὁ λαβὼν. Ἐνταῦθα δοκεῖ και φιλοτιμίας ἀφορμὴ τὸ πρᾶγμα εἶναι· ἐκεῖ δὲ ἐλεημοσύνη και φιλανθρωπία τὸ πᾶν ἐστίν. Τί γὰρ ὄφελος, ἔταν ἡ τράπεζα αὐτῷ γέμῃ χρυσῶν ποτηρίων, αὐτὸς δὲ λιμῶ διαφθείρηται; Πρῶτερον αὐτὸν ἐμπλήσων πεινῶντα, και τότε ἐκ περιουσίας και τῆν τράπεζαν αὐτοῦ κόσμησον. Ποτήριον χρυσοῦν ποιεῖς και ποτήριον ψυχροῦ οὐ δίδως; Και τί τὸ ὄφελος; Χρυσόπαστα ἐπιβλήματα κατασκευάζεις τῇ τραπέζῃ, αὐτῷ δὲ οὐδὲ ὕδην ἀναγκαίαν παρέχεις σκέπην; Και τί τὸ κέρδος ἐκ τούτου; Εἰπέ γὰρ μοι εἰ τινα ἰδὼν τῆς ἀναγκαίας ἀποροῦντα τροφῆς, ἀφείς αὐτῷ λῦσαι τὸν λιμῶν, τὴν τράπεζαν ἀργύρῳ περιέβαλες μόνον, ἄρα ἂν ἔγνων σοι χάριν, ἀλλ' οὐχὶ μᾶλλον ἡγανάκτησε; Τι δέ; Εἰ ράνια περιβεβλημένον ὄρων, και ὑπὸ κρυμοῦ πηγγνύμενον, ἀφείς αὐτῷ δοῦναι ἱμάτιον, κίονας κατασκευάζεις χρυσοῦς, λέγων εἰς ἐκεῖνου τιμὴν ποιεῖν, οὐκ ἂν σε και εἰρωνεύεσθαι ἔφη, και ὕβριν ἐνόμισεν, και ταύτην τὴν ἐσχάτην; Τοῦτο δὲ και ἐπὶ Χριστοῦ λογίζου, ἔταν ἀλήτης και ξένος περιέρχεται δεόμενος ὄροφης, σὺ δὲ αὐτὸν ἀφείς ὑποδέξασθαι, ἔδαφος καλλωπίξεις και τοίχους και κίονων κεφαλὰς, και ἀργυρᾶς ἀλύσεις διὰ λαμπάδων ἐξάπτεις, αὐτὸν δὲ ἐν δεσματηρίῳ δεδεμένον μὴδὲ ἰδεῖν ἐθέλης. Και ταῦτα λέγω οὐχὶ κωλύων ἐν τούτοις φιλοτιμεῖσθαι, ἀλλὰ ταῦτα μετ' ἐκείνων παραινῶν ποιεῖν. Ὑπὲρ μὲν γὰρ τοῦ ταῦτα μὴ ποιεῖσθαι οὐδεὶς ἐνεκλήθη ποτέ· ὑπὲρ δὲ ἐκείνων και γέεννα ἠπειλεῖται, και πῦρ ἀσβεστον, και ἡ μετὰ δαιμόνων τιμωρία. Μὴ τοίνυν, τὸν οἶκον κοσμῶν, τὸν ἀδελφὸν θλιβόμενον περιόρα· οὗτος γὰρ ἐκεῖνον ναδὲς κυριώτερος. Και ταῦτα μὲν και βασιλεῖς ἀπιστοὶ, και τύραννοι, και ληστὰι δυνήσονται λαβεῖν τὰ κειμήλια· ὅσα δὲ ἂν εἰς τὸν ἀδελφὸν ποιήσης πεινῶντα και ξέγονον ὄντα και γυμνόν, οὐδὲ ὁ διάβολος συλῆσαι δυνήσεται, ἀλλ' ἐν ἀσύλῳ κείσεται θησαυρῷ».

II.

ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

[4]

9. Μητρόπολις Θήρας.

Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἐπαναστάσεως ἀπετέλει τὴν Μητρόπολιν Σαντορίνης, διὰ δὲ τοῦ δ)τος τοῦ 1833 ἐγένετο προσωρινὴ Ἐπισκοπὴ ὑπὸ τὸν τίτλον Θήρας. Τῷ 1842 ἀποθανόντος τοῦ Μητροπολίτου Θήρας συνεχινεῦθη τῇ Κυκλάδων, τῷ δὲ 1852 διὰ τοῦ νόμου Σ'. ἐπανιδρύθη ὡς Ἐπισκοπὴ Θήρας. Κατὰ τὸ ἔτος 1922 ἐγένετο Μητρόπολις.

- 1) Μητροπολίτης Ζαχαρίας Κυριακὸς (†1842).
- 2) Ἱεροθεὸς Βσιετσάνος 1852—1857.
- 3) Ζαχαρίας Μαθᾶς 1860—1877.
- 4) Νικόδημος Σακελλαριάδης 1882—1907.
- 5) Ἀγαθάγγελος Γεωργιάδης 1907—1928.
- 6) Ἀνθίμος Τσατσός, ὁ ἀπὸ Ἐπισκόπου Βρυσσέλης 1931—.

10. Μητρόπολις Καλαβρύτων και Αἰγιαλείας.

Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἐπαναστάσεως ἡ νῦν Μητρόπολις Καλ. και Αἰγιαλ. ἀπετέλει τὴν Ἐπισκοπὴν Κερνίτισης και Καλαβρύτων ὑποκειμένην τῇ Μητροπόλει Πατρῶν. Διὰ τοῦ δ)τος τοῦ 1833 ἀπετελέσθησαν δύο προσωριναὶ Ἐπισκοπαὶ 1) Αἰγιαλείας και 2) Κυναίθης. Κατὰ τὸ ἔτος 1842 τοῦ Ἐπισκόπου Αἰγιαλείας μετατεθέντος εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν Ἀχαΐας, ἡ Ἐπισκοπὴ Αἰγιαλείας συνήφθη τῇ Ἀχαΐας, διὰ δὲ τοῦ νόμου Σ'. τοῦ 1852 συνεστήθη ἡ Ἐπισκοπὴ Καλαβρύτων και Αἰγιαλείας, προαχθεῖσα τῷ 1922 εἰς Μητρόπολιν.

α) Ἐπίσκοποι Καλαβρύτων εἰτα και Αἰγιαλείας.

- 1) Βαρθολομαῖος, ὁ ἀπὸ Ἐπισκόπου πρῶην Μοσχονησίων 1833—1861.
- 2) Φιλόθεος Οἰκονομόπουλος 1861—.
- 3) Εὐθύμιος Ἀλεξανδρόπουλος 1868—1889.
- 4) Φιλάρετος Γιαννοῦλης 1901—1907.
- 5) Χαρίτων Κανελοπούλου 1907—1911.
- 6) Τιμόθεος Ἀναστασίου α'. 1912—1917. β'. 1920—1931.
- 7) Θεόκλητος Παναγιωτόπουλος, ὁ ἀπὸ Ἐπισκόπου Σταυρουπόλεως 1931—.

β) Ἐπίσκοποι Αἰγιαλείας.

Γρηγόριος, ὁ ἀπὸ Ἐπισκόπου Εὐδοκιάδος 1833—1842.

11. Μητρόπολις Καρυστίας.

Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἐπαναστάσεως εἰς τὴν περιοχήν τῆς νῦν Μητροπόλεως Καρυστίας ἀπαντῶμεν τὰς Ἐπισκοπὰς 1) Σκύρου ὑπαγομένην τῇ Μητροπόλει Ἀθηνῶν και 2) Καρύστου ὑποκειμένην τῇ Μητροπόλει Εὐρίπου. Διὰ τοῦ Δ)τος τοῦ 1833 αἱ ὡς ἂν δύο Ἐπισκοπαὶ ἐξακριβώθησαν προσωριναί, τῆς Ἐπισκοπῆς Καρύστου ὀνομασθείσης εἰς Καρυστίας. Διὰ Δ)τος τῆς 16 Δεκ. 1841 ἡ Ἐπισκοπὴ Σκύρου, ἀποθανόντος ἤδη τοῦ Ἐπισκόπου αὐτῆς, ὑπήχθη τῇ Εὐβοίᾳ, κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1842, τοῦ Καρυστίας Δαυηλ μετατεθέντος εἰς τὴν Κυκλάδων, και ἡ Ἐπισκοπὴ αὕτη ἠνώθη τῇ Ἐπισκοπῇ Εὐβοίας. Διὰ τοῦ Σ'. νό-

μου ἐπανιδρυθῆ αὐτὴ ὡς Ἐπισκοπὴ Καρυστίας προσλαβούσα καὶ τὴν Σκύρον, κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1900 ἠνώθη τῇ Ἐπισκοπῇ Χαλκίδος, ἵνα τῷ 1922 ἐπανιδρυθῆ αὐτὴ καὶ δὴ ὡς Μητρόπολις.

α'. Ἐπίσκοποι Καρυστίας

1) Δανιὴλ Κοντούδης, ὁ ἀπὸ Μητροπολίτου πρώην Χίου 1833—1842.

2) Μακάριος Καλλιάρχης 1852—1896.

3) Παντελεήμων Φωστίνης 1922—.

β'. Ἐπίσκοποι Σκύρου.

Γρηγόριος ὁ ἐκ Κασσάνδρας 1796—1837.

(Συνεχίζεται)

I. Σ. ΜΠΟΥΑΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Δὲν εἶναι δυνατόν.

Εἰς τὸ μεταξὺ τῶν βουλγάρων καὶ τῶν σέρβων διεκυστίνδα ἐπὶ τοῦ ἂν ὑπάρχουν ἢ μὴ βουλγαρικοὶ μειονότητες ἐν τῇ σερβικῇ Μακεδονίᾳ μετασχόν τελευταίως καὶ ὁ βούλγαρος διπλωμάτης κ. Α. Τόσεφ δι' ἄρθρον του ἐν τῇ «Μίρ» τῆς Σόφιας καὶ βεβαίωσιν τὴν ὑπαρξίν τῶν μειονοτήτων τούτων ἀξιοὶ παρὰ τῶν σέρβων νὰ δεχθῶσι βουλγάρους δι' αὐτὰς μητροπολίτας διότι, δῆθεν, «οἱ βουλγαρομακεδόνας, μολοντοὶ ὀρθόδοξοι, ὡς οἱ σέρβοι, ἔχουσι τὴν ἐθνικὴν τῶν Ἐκκλησιῶν, ἣτις καὶ ἀπὸ τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως εἶναι ἀνεξάρτητος, καὶ εἰς τὴν σερβικὴν ἐθνικὴν Ἐκκλησίαν νὰ ὑποταχθῆ δὲν δύναται», καὶ διότι, ἀκριβῶς διὰ τὸν λόγον τοῦτον τῆς «ἀνεξαρτησίας», «ἐπὶ τουρκοκρατίας ἢ βουλγαρικῇ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐφίστατο ἐν Μακεδονίᾳ ἐκ παραλλήλου μετὰ τῆς ἐλληνικῆς καὶ τῆς σερβικῆς». Πρέπει, λοιπόν, κατὰ τὸν ἀρθρογράφον, νὰ χορηγηθῆ ὠρισμένη αὐτόνομος διοίκησις εἰς τὴν βουλγαρικὴν ἐκκλησίαν ἐν Μακεδονίᾳ «ἣτις νὰ διοικῆται ἀνεξαρτήτως, ἐπὶ κοινῶν δὲ πνευματικῶν ζητημάτων νὰ διατελῆ ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην νομοθεσίαν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν». Ἄλλ' ὁ βούλγαρος διπλωμάτης εἶνε τελείως ἀγευστος τῆς ἐκκλησιαστικῆς κανονικότητος. Δὲν εἶνε δυνατὸν κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, νὰ συνετάχθωσιν ἐν τῇ αὐτῇ ὀρθόδοξῳ ἐπαρχίᾳ πλείονες τοῦ ἐνὸς πνευματικοὶ ποιμένες· πάντες οἱ ὀρθόδοξοι τῆς ἐπαρχίας, ἀνεξαρτήτως ἐθνικῆς προελεύσεως καὶ γλώσσης, ἐπάγονται κανονικῶς εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν ποιμενάρχην, ὃν ἐκλέγει καὶ διορίζει καὶ τοποθετεῖ ἡ Ἐκκλησία εἰς ἣν ἢ ἐν λόγῳ ἐπαρχία ὑπάγεται. Τὸ ἐν τῇ ἐυρωπαϊκῇ Τουρκίᾳ βίᾳ ἐπιβλήθην βουλγαρικὸν καθεστῶς ἐπὶ τῆς τουρκικῆς μοναρχίας δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐπιχείρημα ὑπὲρ τῶν ἀξιώσεων τοῦ βουλγάρου ἀρθρογράφου, ἀφοῦ γνωρίζει κάλλιστα τὸ ἐντεῦθεν προελθὸν ἐξ ἐπαιτιότητος τῶν βουλγάρων σχίσμα. Ὁ ἀρθρογράφος ἐπιλέγει ὅτι «εἶναι περιττὸν νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι ἡ ὑπαρξὶς δύο ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν ἐν τῇ αὐτῇ ἐπαρχίᾳ δὲν ἀντίκειται εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικὸς κανόνας». Ἀπ' ἐναντίας, δὲν εἶνε διόλου περιττὸν, κατ' ἐξέθετα πε-

ρίεργοι νὰ ἀκούσωμεν τὰ ἔπερ τῆς θέσεώς του ταύτης δῆθεν κανονικὰ ἐπιχειρήματα. Κατὰ τοσοῦτο δὲ μᾶλλον, καθ' ὅσον βλέπομεν καὶ τὴν «Ζόρα» τῆς Σόφιας ἀναγράψασαν ὅτι «ἡ βουλγαρικὴ Ἐκκλησία ἐπιθυμεῖ τὴν μετὰ τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἐπικοινωνίαν ἀλλὰ μόνον ἐὰν ἀναγνωρισθῆ πλήρως καὶ καταστῆ σεβαστὴ ἢ ἀνεξαρτησία αὐτῆς ὡς ἐθνικῆς Ἐκκλησίας καὶ δὲν ἀνακηνηθῆ τὸ ζήτημα τῆς ἔδρας τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ ἐξάρχου».

Μία εὐχή.

Δημοσιογράφος Ἕλληρ, παρακολουθήσας τὸ εἰς Τουρκίαν ταξείδιον τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ ἐπογραφῇ τοῦ ἐλληνοτουρκικοῦ συμφώνου, ἐν ἀνταποκρίσει ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐξηγεῖ τὸν πόνον τοῦ ὀρθόδοξου Ἕλλητισμοῦ ἐπὶ τῷ πᾶσαν χριστιανικὴν καρδίαν πλήττοντι προηλακισμῷ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὑπὸ ἐνὸς ἀθλιωτάτου, δῆθεν ὀρθόδοξου, κληρικοῦ, τοῦ «παπᾶ-Ἐνθιμῷ, τῇ ἀνοχῇ, ἐπιτεύσει καὶ προσοσίᾳ ὀργάνων τοῦ τουρκικοῦ κράτους μετ' ἀνήκουστον ληστρικῆς θρασύτητος ἀρπάσαντος παρὰ τοῦ Πατριαρχείου ραοὺς καὶ μέχρι τοῦ νῦν παρὰ πᾶν δίκαιον καὶ ὅσιον ἰερομένου αὐτοῦς. Πράγματι, εἰς ἐποχῇ, καθ' ἣν «οἱ μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας λογαριασμοὶ ἐξεκαθαρίσθησαν» καὶ δὴ κατὰ τρόπον τόσον παιηγρικῶς ἀδελφικόν, ἐφ' ὅσον καὶ τὸ τελευταῖον ἴχνος μίσους μεταξὺ τῶν δύο λαῶν ἐσβέσθη καὶ ἐκατέρωθεν ὁμολογεῖται ἀμοιβαία εὐμένεια, ἢ Τουρκία. θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποκαταστήσῃ τὰ πράγματα ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ προμνημονευθέντος ἀγύστου, αἴρουσα οὕτω μίαν σπουδαιοτάτην ἀφορμὴν δίκαιου παραπόνου οὐ μόνον ὀλοκλήρου τοῦ ὀρθόδοξου Ἕλλητισμοῦ, ἀλλὰ καὶ συνπάσης τῆς Ὀρθοδοξίας, διὰ τὴν ὁποίαν τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ὀρθόδοξον Πατριαρχεῖον ἀποτελεῖ τῆς χριστιανικῆς ὀρθοδοξίας τὸ καλλίαιον. Ἐν γένει δὲ ἡ Τουρκία θὰ ἐτίσχε σπουδαίως τὸ πνεῦμα τῆς μεταξὺ τῶν δύο λαῶν φιλίας ἂν ἐδείκνυν ἐμπράγματον συνειδησιᾶς τῆς εὐθιχίας τοῦ ὀρθόδοξου κόσμου ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς ὑγίαινης τῶν εὐλαρείας.

Ἐπιγραφαὶ καὶ ὑπογραφαὶ

Ἡ προοῦσα καταπληκτικῶς ἔντιμος ἡμιθίσις τοῦ προσώπου καὶ τῶν ὀνύχων τῶν σημερινῶν γυναικῶν ἐπομιμήσκει τοὺς παλαιούς τῆς Ἐκκλησίας πατέρας, οἵτινες ἐκαστηρίαζον τὰς ἐκ τῶν συγγρόνων τῶν γυναικῶν μιμουμένας τὰς εἰδωλολάτριδας ὁμοφύλους τῶν ὡς πρὸς τὴν καλλωπιστικὴν διαίταν. Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς γέγων κατὰ τὸν γ' αἰ. μ. Χ. τὰς εἰδωλολάτριδας γυναῖκας διὰ τὸν μάταιον καλλωπισμὸν τῶν, ἀναφέρει «χοῖματα παρειῶν καὶ ἐπογραφὰς ὀφθαλμῶν καὶ βαφὰς τριχῶν», στυγερὰ δὲ πρὸς τὰς χριστιανὰς γυναῖκας, σὺν τοῖς ἄλλοις, «οὐδὲ τὰς παρειὰς φρυκτῶν, οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπογραφεσθαι». Ἀστυχῶς, παρὰ τὰς συμβουλὰς ταύτας, πολλαὶ καὶ τῶν χριστιανῶν γυναικῶν δὲν ἐφαίνοντο ἀνώτεροι τῆς καλλωπιστικῆς αὐτῆς ματαιοφροσύνης, μιμούμεναι τὰς «μιμάδας» τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων «τὴν ὄψιν ἐπιτερίμασι

καλλωπιζούσας», ἐφ' ᾧ ὁ μὲν Γρηγόριος ὁ Θεολόγος συμβουλεύει τὸν χριστιανὸν σύζυγον «ἐὰν ἐπιγραφὰς ἴδῃς ἢ ὑπογραφάς, ἀποκόσμησιν», Ἰωάννης δ' ὁ Χρυσόστομος, τὴν ἐννοίαν τῶν λόγων τούτων τοῦ Γρηγορίου διευκρινίζων φέγει τὰς τῶν γυναικῶν «ὀφθαλμῶν ὑπογραφάς, καὶ παρεῶν ἐπιγραφάς». Κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐκείνους χρόνους ἡ ἐπιχρωσις, ὡς καὶ ἡ παντοία τριχοβαφή καὶ τριχοπλαστία, ἦσαν ἴδια τῶν ἐθνικῶν θιμηλικῶν, καὶ τοῦτο μόνον διὰν ἐνεφανίζοιτο ἀπὸ σκηνῆς, διότι ἡ δημοσία αὐτῶν ἐμφάνεισι ἐθωροῦντο δημοσίον ἠθικὸν σκάνδαλον. Σήμερον τὸ σακίον πάσης κερίας καὶ δεσποινίδος χρησιμεύει καὶ ὡς πρόχειρον χρωματεῖον, ἡ δὲ χρωματογραφία τοῦ γυναικείου προσώπου συγχελεῖται ἀναιδέστατα ἐν ὄψει πάντων καὶ εἰς τὰ δημόσια κέντρα. Καὶ ἡμεῖς ἄλλοτε ἀφελῶς ἰσχυροῖσθαιμεν δι' ἠθικῶς προοδεδόμεν!

*

Ἐκ τοῦ πρό τινας δημοσιευθέντος ἀπολογισμοῦ τῆς «Βρετανικῆς καὶ Ξένης Βιβλικῆς Ἐταιρείας» πληροφορούμεθα ὅτι κατὰ το παρελθὸν ἔτος ἐκυκλοφόρησαν ἀντίτυπα τῆς Ἀγ. Γραφῆς 10 617 470, ἧτοι κατὰ 65,186 περισσότερα τῶν τοῦ προπαρ. ἔτους. Ἡ ἀγ. Γραφή μερίμνη τῆς Ἐταιρείας εἶνε ἤδη μεταφρασμένη εἰς 667 γλώσσας εἰς 12 ἐξ αὐτῶν μεταφράσθη κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος, ἧτοι εἰς 4 ἀφρικανικάς, 6 ἀσιατικάς, μίαν ἀμερικανικὴν καὶ μίαν εὐρωπαϊκὴν ἢ εὐρωπαϊκὴ αὐτὴ εἶνε ἡ λαλουμένη ὑπὸ τῶν βουλγάρων ἀθιγγάνων ἀνερχομένων εἰς 160,000. Ἡ πάλαισι ἀντιτύπων τῆς ἁγίας Γραφῆς λαμβάνεται ὡς ἑ δεῖξις τῆς προσόδου τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, κατ' ἀκολουθίαν δὲ ἡ πάλαισι φέρε' εἰπεῖν ἐνὸς ἀντιτύπου αὐτῆς εἰς κινεζικὴν γλῶσσαν μαρτυρεῖ σοβαρὸν ὑπὲρ τοῦ χριστιανισμοῦ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀγοραστοῦ, ἐφ' ὅσον τὸ ὅλον βιβλίον σύγκειται ἐκ σελίδων 1500. Μόνον εἰς τὴν σοβιετικὴν Ρωσίαν δὲν ἐπωλήθησαν ἀντίτυπα τῆς ἁγίας Γραφῆς, διότι ἡ κυκλοφορία θρησκευτικῶν βιβλίων διώκεται ἐκεῖ ἀμειλίχως. Ἡ ἐν λόγῳ Ἐταιρεία εἶνε κάτοχος καὶ ἐνὸς σπανιωτάτου χειρογράφου τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰωάννου εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην κοπιτικὴν, ὡς καὶ κυλινδρικοῦ μεμβρανίου ἐξαστήλου ἐβραϊκοῦ χειρογράφου τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου, καὶ μιάς παλαιωτάτης μαδαγασκαρινῆς ἀγ. Γραφῆς.

*

Ἐνδιαφέρουσα ἱστορία παρέχεται ἐν τῇ «Union des Eglises» περὶ τῆς ἐν τῇ πόλει Cargèse τῆς νήσου Κορσικῆς ἑλληνικῆς ἀποικίας. 700 ἑλληνες μεταναστεύσαντες ἐκ Βιτούλου, πολίχνης τῆς πελοποννησιακῆς Μάνης, τῇ 23 Σεπτ. 1675, ἐφευγον τὴν τουρκικὴν τυραννίαν διὰ νὰ καταφύγῃσιν εἰς Ἰταλίαν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ ἐπισκόπου τῶν Παρθενίου, 20 μοναχῶν καὶ 10 ἱερέων. Ἡ δημοκρατία τῆς Γενούης εἰς τὴν ὁποίαν κατέφυγον, συνεννοηθεῖσα μετὰ τοῦ Πάπα Ρώμης, παρέσχεν εἰς αὐτοὺς ἄσυλον καὶ ἐπέτρεψεν εἰς αὐτοὺς νὰ τηρήσῃσι πάντα τὰ τῆς θρησκείας τῶν, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ ἠναγκωρίσῃσιν ὡς ὕπατον αὐτῶν Ποντίφηκα τὸν ἐπίσκοπον Ρώμης, εἰς εὐ τὴν ἐκκλησιαστικὴν δικαιοδοσίαν ἐφεξῆς θὰ ἀνήκουν. Οἱ Ἕλληνες, ἐγκατασταθέντες τὸ κατ' ἀρχάς ἐν Παονίᾳ τῆς Κορσικῆς, μετὰ πενταετίαν μετέβαλον τὴν ἀγορίαν ἐκείνην περιοχὴν εἰς ἀληθινὸν γήινον παράδεισον διὰ τῆς φιλοπονίας καὶ καλαισθησίας τῶν. Ἐνοχλοῦσθαι οἶκος τῆς Madonna del Carmine, κληθεῖσις μετὰ ταῦτα «Chapelle des Grecs», διὰ τῆς γεωργικῆς δ' αὐτῶν ἱκανότητος κερδήσαντες τὴν συμπάθειαν τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ τῆς νήσου, ἔλαβον παρ' αὐτοῦ τὴν περιοχὴν τῆς Cargèse πρὸς ὀριστικὴν ὀκνησιν,

ὅπου καὶ ἐγκατεστάθησαν κατὰ τὰ 1770—1774. Ἡ πολίχνη αὕτη, λαβοῦσα ἐκτοτε καθαρῶς ἑλληνικὸν χαρακτήρα, ἐθωροῦντο ὡς εἰς τῶν πλυτιμωτέρων ἀνατολικῶν μαργαριτῶν ἐν τῇ νήσῳ τῆς καλλονῆς, διότι ἀνεγνωρίζετο ὡς ἡ χαριεστέρα καὶ μαγευτικώτερα τῶν πόλεων τῆς διὰ τὸ γλυκὺ τῆς κλίμα, τὴν ἀφθονον βλάστησιν καὶ τοὺς ἐξαισίοις καρπούς τῆς. Καὶ μέχρι μὲν τοῦ 1830 οἱ ἀποικοὶ ἐτήρουν ἀκέραια τὰ πάτρια ἠθῆ καὶ ἔθιμα καὶ τὴν γλῶσσαν ἄλλα κατόπιν, καὶ ἴδια ἀφ' ἧς ἀπὸ τοῦ 1876 μετ' ἐνάστευσαν πολλοὶ οἰκογένειαι εἰς Ἀλγέριον, ὅπου ἴδρυσαν τὴν ἑλληνικὴν πολίχνην Σίδι-Μέροσαν, ὡς ἐκ τῆς προσμεξέως μετὰ τοῦ λατινικοῦ πληθυσμοῦ ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἐλησμονήθη, περιορισθεῖσα μόνον εἰς τὴν λειτουργικὴν πράξιν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐτηρήθησαν καὶ ἡ βυζαντινὴ μουσικὴ, καίτοι λίαν ἠηλοποιημένη, καὶ τὸ τυπικὸν τῆς Μεγ. Ἐκκλησίας μετὰ τινῶν τροποποιήσεων. Αἱ πανηγυρικώτεραι τῶν ἑορτῶν τῶν ἑλλήνων ἀποίκων εἶνε ἡ Δευτέρα τοῦ Πάσχα, κατ' ἣν γίνεται πανοικεῖ ἕξοδος εἰς τὰς ἐξοχάς, καὶ ἡ τοῦ ἁγίου Σπυροδιδωνος, προστάτου-πάτριως τῆς πολίχνης τῶν, κατ' ἣν τελεῖται λιτάνευσις ὄλου τοῦ πληθυσμοῦ. Ἐτηρήθησαν ἐπ' ἴσης καὶ ὁ ἁγιασμός τῶν οἴκων κατὰ τὴν 5 Φεβρ., ἡ διανομή τῶν κολλύβων κατὰ τὸ Σάββατον τῶν ψυχῶν, ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἀκαθίστου κατὰ τὰς Παρασκευὰς τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς καὶ ἡ ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τῇ 15 Αὐγ. Τὰ μυστήρια τελοῦνται κατὰ τὸ τυπικὸν Κωνιπόλεως, μόνον δ' ἡ ἁγία Μετάληψις—διδομένη ὑπ' ἀμφοτέρω τὰ εἶδη—παρέχεται εἰς τὰ ὑπερδεκαετῆ παιδιὰ, τὸ δὲ Χρίσμα τελεῖται ὑπὸ μόνου τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Ajaccio. Ὁ κληρὸς τῶν ἀποίκων λαμβάνεται ἐκ τῶν τάξεων τῶν, μόνον δ' ἀπὸ τοῦ 1931 ὁ βοηθὸς τοῦ ὑπεργέρου ἀρχιμανδριτοῦ τῶν ἐλήφθη ἐκ τῶν ἑλλήνων οὐνιτῶν Κιπόλεως. Ἐπὶ τοῦ προθύρου τοῦ ναοῦ τῶν εἶνε γεγραμμένον ἑλληνιστὶ «Ἰῶκος Θεοῦ», τέσσαρες δὲ τῶν εἰκόνων τοῦ εἶχον κομισθῆ ἐξ Ἑλλάδος ἡγῆ τῷ 1675. Ὁ γράφων ἐν τῷ προμνημονευθέντι περιοδικῷ ἐπιλέγει: «Δὲν εἶνε ἐκπληκτικὸν ὅτι μίαν τῶν μικρῶ ἑλληνικῶ ἀποικίᾳ, χαμένη εἰς μίαν νῆσον τῆς Μεσογείου, ἀφανῆς ἐν τῷ μέσῳ δυτικοῦ πληθυσμοῦ κατ' ὀλοκληρίαν ξένου πρὸς αὐτὴν, μακρὰν τῆς γενεείας καὶ τῆς ὁμοδόξου ἐκκλησιαστικῆς τῆς ἀρχῆς, διετήρησε μετὰ τόσον χρόνον τοιαύτην προσήλωσιν εἰς τὴν λατρείαν τῶν προγόνων τῆς καὶ ἐτήρησε σφῶ τὰ ἀνατολικά τῆς ἠθῆ καὶ ἔθιμα; Εἶνε δ' ἐξ ἴσου ἀξιοπεριεργον, ὅτι μεταξὺ τῶν καργησίων, οἱ ὅποιοι διαβιοῦν τὸν περισσώτερον χρόνον τῆς ζωῆς τῶν ἐν Ἀλγερίῳ, ὑπάρχουν οἱ ὄχι μόνον βαπτίζοντες καὶ μεταλαμβάνοντες τὰ τέκνα τῶν εἰς τὴν γενέθλιον ἐνορίαν τῶν, ἀλλὰ καὶ πάντες τὸ αὐτὸ ἔχουν ὄνειρον: θάττον ἢ βράδιον νὰ ἐπιστρέφουν εἰς τὴν πατρικὴν νῆσον ἐστὶν πλησίον τῆς ἀγαπητῆς ἐκκλησίας τῶν, διὰ νὰ ἀφήσῃσιν τὴν τελευταίαν νιοὴν ἰων εἰς τὴν παλαιὰν τῶν πατρίδα καὶ νὰ ἀναπαυθῶν εἰς τὸν κοινὸν τάφον τῶν».

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην συνήλθεν εἰς τελευταίαν συνεδρίαν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς ληξιάσης Συνεδρικῆς περιόδου. Κατ' αὐτὴν ὁ Μακ. Πρόεδρος ἐπεύρησεν γενικὴν ἐπισκόπῃν τοῦ διεξαχθέντος ὑπὸ τῆς Συνόδου ἔργου καὶ ἠχορίστηρε τοὺς Σεβασμιωτάτους Συνέδρους ἐπὶ τούτῳ καὶ ἐπὶ τῇ ὀλοπροθύμῳ συνεργασίᾳ. Ἀπῆντισε δὲ ὁ πρῶτος τῆ τάξει Σεβ. Μητροπολίτης Πλωμαρίου συγχαρεῖς καὶ εὐχαριστήσας ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

—Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μεταβὰς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν συνομιλήσεν ἐπὶ ζητημάτων σχετικῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν.

—Ὁ κ. Ὑπουργὸς τῶν Θρησκευμάτων καὶ τῆς Παίδειας τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἐπεσκέφθη τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον καὶ παρέμεινε παρ' αὐτῷ περὶ τὴν ἡμῶν ὄραν συνομιλήσας ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

—Ἰκανοὶ τῶν Ἱεραρχῶν κατέφθασαν ἤδη εἰς Ἀθήνας

διά την έκτακτον τής 'Ιεραρχίας συνέλευσιν, ης η επίσημος έναρξίς ώρισθη διά την αύριον Κυριακήν ώραν 11 1/4 π. μ. Θά παραστή δέ κατ' αυτήν και ο κ. 'Υπουργός Θρησκευμάτων και Παιδείας.

— Προερχόμενος εκ Λέσβου άφ' εκειο χθές εις 'Αθήνας μετά του Σεβ. Μυτιλήνης ο Παν. Πατριάρχης 'Αλεξανδρείας, θά παραμειν η δε ήμέρας τινάς εν Κρητησία.

— Ο Σεβ. Αιτωλίας και 'Ακαρνανίας, παθών την ύγειαν, εισήχθη εις τό ένταύθα νοσοκομειον του 'Ερυθρου Σταυρου, εύρίσκεται δε νύν εν αναρρώσει.

— Εν τοις παλαιοις άρχείοις τής ι. μητροπόλεως Μυτιλήνης εύρέθησαν πρό έτών δύο κώδικες, επ' εσχάτων δε και έγγραφα αξιολογα Ιστορικού περιεχομένου, συμβάλλοντα εις την διαφώτισιν τής ιστορίας τής Λέσβου. Εκ τής άφορμής ταύτης η Α. Σ. ο Μητροπολίτης Μυτιλήνης κ. 'Ιάκωβος έδωκεν έντολήν εις την διεύθυνσιν του προνοιά αυτου εκδιδομένου «Ποιμένος» όπως αρχίση την δημοσίευσιν των σπουδαιωτέρων εκ των εν λόγω έγγραφων.

— Εν τω περι τής ι. μητροπόλεως Φθιώτιδος χρονικώ (άρθ. 35—36) άντι του αναφερομένου φιλοπτώχου συλλόγου Λαμίας «ο Εύαγγελιστής Λουκάς» δέον να σημειωθή ετο Γενικόν Φιλοπτώχων Ταμειον Λαμίας» όπερ ιδρύθη και προεδρεύεται υπό του σεβ. Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Αμβροσιου.

— Αναγινώσκωμεν εν τή «'Αντιβλασφημική 'Ελλάδι», όργανω τώπρος καταπολέμησιν τής βλασφημίας των θεων εν Θεσσαλονίκη και των έκασταχού τής χώρας όμωνύμων σωματείων, ότι η από του 1927 άρξαμένη αντιβλασφημική κίνησις έπεξετάθη πολλαχού τής 'Ελλάδος. Οι σύνδεσμοι όλοεν πολλαπλασιάζονται. 'Αντιβλασφημικαι 'Επιτροπαι συνιστώνται υπό διαφόρων ήθικοθηρηκευικων Σωματείων, πολλά δε και άλλα σωματεία επιδιώκοντα παρεμφερείς σκοπούς στέφονται και πρός την κατεύθυνσιν τής καταπολεμήσεως τής βλασφημίας. Εις πλείστας πόλεις και χωριά έξεδεδόθησαν άστυνομικαι διαταγαι άπαγορεύουσαι την βλασφημίαν των θεων. Ο σύνδεσμος Θεσσαλονίκης υπέβαλε και ειδικόν υπόμνημα εις την Κυβέρνησιν υπόσπιχθέν και υπό πλείστον σωματείων και όργανισμών, πάντως δε εις τας ένεργείας ταύτας όφείλεται η υπό του 'Υπουργού τής Δικαιοσύνης κατατεθείσα εις τά νομοθετικά σώματα διάτάξις καθ' ην «Όστις διά βλασφημίας έκτελει έλλειψιν του πρός τό θειον σεβασμου τιμωρείται με πρόστιμον ή κράτησιν ή και με άμφοτέρας τας ποινάς».

— Γράφουσιν ήμιν εκ Κυπριασίας ότι εν τή 'Ιερή Μητροπόλει Τριφυλίας και 'Ολυμπίας λειτουργούσιν υπό την εδύργειαν και προστασίαν του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Ανδρέου οι έξης Θρησκευτικοι και ήθικοκοινωνικοι σύλλογοι: 1) Φιλοπτώχος σύλλογος Κυριών εν Κυπριασία πρός περιθαλψιν των πτωχών και άσθενών, 2) Θρησκευτική αδελφότης «η Εύπρέπεια» εν Φιλιατραις πρός καλλωπισμόν του ναού του Τιμου Προδρομου και πρός βοήθειαν των άπόρων, 3) Θρησκευτική αδελφότης άγιος 'Αθανάσιος εν Φιλιατραις πρός καλλωπισμόν του ναού του άγιου 'Αθανάσιου και πρός βοήθειαν των άπόρων, 4) Σύλλογος των νέων ή «άγια Παρασκευή» εν Κασιμπαλι Τριφυλίας πρός έξυτηρήσειν αυτών από ήθικής και υλικής άπομωσ, 4) Σύλλογος η 'Αρωγή εν Γαργαλιάνοις πρός περιθαλψιν των άπόρων παιδων και άσθενών και πρός σύστασιν κοινωφελών ιδρυμάτων, 6) 'Ορθόδοξος χριστιανική Ένωσις εν Γαργαλιάνοις διά την κατά Χριστόν μόρφωσιν των μελών αυτου, 7) Σύλλογος φιλοπροόδων εν Ξηροκάτω Τριφυλίας διά την ήθικήν αναμόρφωσιν και πρόοδον του χωριου, 8) Φιλόπτωχος σύλλογος δεσποινίδων εν Ζαχαρώ διά την ενίσχυσιν και ανακούφισιν των πτωχών, 9) Χριστιανική ένωσις των ορθοδόξων εν Κάτω Φυγαλειά 'Ολυμπίας διά την ήθικοθηρηκευτικήν αναγέννησιν και μόρφωσιν των μελών του συλλόγου και τής κοινωγίας, 10) Γεωργική αδελφότης εν Ανδριτασίην 'Ολυμπίας διά την ήθικήν και φιλανθρωπικήν προστασίαν των μελών αυτου, 11) Σύλλογος γυναικων εν Πύργω Τριφυλίας η «άγια Παρασκευή» διά την πνευματικήν και ήθι-

κήν ανάπτυξιν, δι' άγοράν μορφωτικων β.βλίων και διά παροχήν βοηθημάτων εις τους πτωχούς, 12) Σύλλογος Φιλοπροόδων Νέων εν Σιδηροκάστρω Τριφυλίας διά την ήθικήν αναμόρφωσιν τής κομοπόλεως ταύτης, 13) Σύλλογος Φιλοπροόδων Χώρας—Τριφυλίας διά την πνευματικήν και σωματικήν ανάπτυξιν και διαπαιδαγώγησιν των κατοίκων, διαιρούμενος εις πολλά τμήματα, εν οίς τό τμήμα φιλοπτώχων Κυριών, 14) Σύλλογος «Νοσοκομειον ή 'Ανάληψις» εν Χώρα Τριφυλίας διατηρούν νοσοκομειον θαυμασιώς λειτουργούν πρός περιθαλψιν πτωχών άσθενών, 15) Σύλλογος φιλανθρωπικός ο «Καλός Σαμαρείτης» εν Κρεσταίνοις 'Ολυμπίας πρός βοήθειαν των πτωχών και άέργων. Πλήν των συλλόγων τούτων τη προτροπή και ενεργεία του Σεβ. Μητροπολίτου εκτίσθησαν έν διαφόροις χωρίοις περι τά 40 δημοτικά σχολεία δι' έργάνων των κατοίκων, τά όποια αφιερώθησαν εις τους ένοριακούς ναούς, ώστε και η νεολαία διδάσκειται εις ύγεινά και εύπρεπή οικήματα και τό εξ αυτών παρό του δημοσιου καταβαλλόμενον μίσθωμα εισπράττουσιν οι ένοριακοι ναοί. Πρός τούτοις τη διαταγή του 'Αρχιερέως πάντες οι ιερείς κατά τά άπογεύματα των Κυριακών συγκροτούσι κατηχητικά σχολεία, εν οίς κατά τάς δυνάμεις αυτου έκαστος διαπαιδαγωγεί θρησκευτικώς και ήθικώς την νεολαίαν τής ένορίας του. Εις πάντας δε τους εορτάζοντας ναούς τής περιφερείας άποστέλλει ο Σεβ. Μητροπολίτης Τριφυλίας έντύπους διδακτικας έγκυκλίους ίνα αναγινώσκονται υπό των ιερέων πρός τό συγκεντρούμενον πυκνόν εκκλησιασμα. Κατ' αυτάς επανέκαμψεν ο Σεβ. Μητροπολίτης εκ τής περιουσίας του, κατά την διάρκειαν τής όποιος έλειτούργει, εκήρυττε δε τον θειον λόγον δις και τρεις τής ήμέρας εις τους χριστιανούς των διαφόρων πόλεων και χωριών, ως και εις τά γενικά πρόσκυνήματα «Μεταμορφώσεως του Σωτήρος» εν Βαρυπόλη, «'Αγιος 'Ιωάννου» εν 'Αγιώ Σώστη, «Παναγίας» Σεπετού, «Παναγίας 'Αγουλινίτης, εις έκαστον των όποιων συγκεντρούνται πολλαί χιλιάδες προσκυνητών. Εν τή Μητροπόλει Τριφυλίας πρός τούτοις έκάστη ένορία έχει τό φιλόπτωχον αυτης κυτίον και ταμειον. Αντι δε όρφανοτροφειον συστηματικώς υπό ώριωμένον κληρικου γίνεται η περιουλλογή των όρφανών και έκπαταλελειμμένων παιδιών, άτινα παραδίδονται εις έντίμους οικογενείας και υιοθετούνται παρ' αυτών.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ο Μακαρ. Πατριάρχης Ρουμανίας κ. Μύρων εν επιστολή αυτου πρός τον άρχιερατικόσ προϊστάμενον τής εν τή δυτική Ευρώπη ρωσικής διασποράς σεβ. μητροπολίτην κ. Ευλόγιον εξέφρασε συν άλλοις και την λύπην του επί τή «άκατανοήτω ήμιν» μεταξυ των ρώων ιεραρχών διαστάσει «ητις σπαράσσει την υπερόριον ρωσικήν εκκλησίαν και δη εν εποχή καθ' ην ειπερ ποτέ πυχνάει άπαραιτητος ή έννοσις πάντων των χριστιανών πρός καταγωγήσιν του ποιηροφ». Δέν έπιθυμώ—προσέθεσεν η Αύτου Μακαριώτης—να καταστώ δικαστής και κατήγορος ουδενός ουδ' αισθάνομαι τοιαύτην τινά ιδιότητα, άλλ' ειλικρινώς ποθώ να ιδω ήμās ήνωμένους διά την μεγάλην ήμέραν τής άποκαταστάσεως τής αδελφής άγιός ορθοδόξου ρωσικής 'Εκκλησίας, ητις όφείλει να έλθη ίνα η χαρά άποθη πλήρης». Εις τό σημειον τούτο ο σεβ. Ευλόγιος απήντησεν ότι «και αι πρόσκαιροι θλιβεραί διχοστασίαι εν τή ρωσική 'Εκκλησία επισυμβαίνουσι επιπολής τής εκκλησιαστικής ζωής, μηδαιώς θίγουσαι τας δογματικας και κανονικάς αυτης άρχάς, αιτινες εύτυχώς απομένουσιν ακλόνητοι. Αί διενέξεις αυται εινε κυρίως άποτέλεσμα των άνωμάλων σημερινών έξωτερικών συνθηκών τής ζωής τής. Όταν συν Θεώ αυται μεταβληθώσι, θά τερατισθώσι, μεθ' ό πάντα τά ρυάκια τής ρωσικής εκκλησιαστικής ζωής θά ένωθώσιν εις τό μέγα ρεύμα τής μιάς ορθοδόξου ρωσικής 'Εκκλησίας».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

'Εφημερίς τής Σόφιας ανέγραψεν ότι «η Ιερά Σύνοδος τής Βουλγαρικής 'Εκκλησίας σκέπτεται κατά Σεπτέμβριον ν' άποστείλη ειδικήν αντιπροσωπείαν εξ άρχιερέων εις 'Αγιον Όρος διά να χωρετίση όλας τας εκει μονάς εξ

δνόματος τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας. Σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεως ταύτης εἶναι ὡσαύτως ἡ ἀποκατάστασις στενωτέρων σχέσεων μεταξύ τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Ἡ Ἱερά Σύνοδος εἰδοποίησεν ἤδη τὰς μονὰς τοῦ Ἁθῶ, τινὲς τῶν ὁποίων ἀπήντησαν, ὅτι μετὰ χαρᾶς θὰ ὑποδεχθῶσι τὴν ἀντιπροσωπείαν τῶν Βουλγάρων ἀρχιερέων. Ἄλλαι μοναὶ ἐφάνησαν ἐπιφυλάκτικαὶ καὶ ἐδήλωσαν ὅτι θὰ ζητήσωσι τὴν ἄδειαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πατριαρχείου διὰ τὴν σχεδιαζομένην ἐπίσκεψιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΣΣΥΡΙΩΝ

Ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μὴ δυνήθεις λόγῳ ἀδιαθεσίας νὰ ἐπισκεφθῇ αὐτοπροσώπως τὴν Α. Σ. τὸν Πατριάρχην τῶν Ἀσσυρίων Μάρ Σιμουὸν τὸν 23ον, διαμένοντα ἐν Λευκωσίᾳ, διεβίβασε πρὸς αὐτὸν διὰ τοῦ ἱεροκήρυκος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἱερολ. κ. Παρθενίου Κιριίση τὰς ἀδελφικὰς του προσηρᾶς, τὴν βαθυτάτην του συμπάθειαν διὰ τὰ μεγάλα δυστυχήματα τοῦ ἀσσυριακοῦ χριστιανικοῦ λαοῦ καὶ τὰς θερμὰς εὐχὰς του, ὅπως ὡς τάχιστα ἀποκατασταθῇ πλήρης ὀικουμένη καὶ ἀσφάλεια εἰς τὸ ποιμνίον του. Ὁ Ἀσσύριος Πατριάρχης ἐξέφρασε θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὴν συμπάθειαν καὶ τὰς εὐχὰς τοῦ Μακαριωτάτου ὑπερὸ τοῦ χειμαζομένου ποιμνίου του, ἐζήτησε δὲ διαφόρους πληροφορίας περὶ τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου καὶ ἔμεινε κατενθουσιασμένος ἐκ τοῦ ἐνδόξου ἱστορικοῦ παρελθόντος αὐτῆς.

ΚΟΠΤΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐκ τοῦ τῷ 1932 ἐκδοθέντος συγγράμματος τοῦ R. Strothmann περὶ τῆς Κοπτικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους πληροφοροῦμεθα ὅτι κατὰ στατιστικὴν τοῦ 1907 ὁ πληθυσμὸς τῆς Αἰγύπτου ἀνερχόμενος εἰς 14 ἑκατομύρια ἀριθμεῖ περὶ τὸ ἓν ἑκατομύριον χριστιανῶν, τῶν λοιπῶν 13 ἑκατ. ὄντων μουσουλμάνων. Οἱ κόπται ἀνερχονται εἰς 84,000, οἱ τοῦ ρωμαϊκοῦ δόγματος εἰς 117,000, οἱ προτεστάνται εἰς 46,000, οἱ δὲ λοιποὶ χριστιανοὶ εἰς 126.000.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἡ κατὰ τὸ θέρος ἐν Châtaigneraie sur Coppet συνελθούσα διεθνὴς συνδιάσκεψις τῆς παγκοσμίου ὁμοσπονδίας τῶν χριστιανικῶν φοιτητικῶν συνδέσμων ἀποτελεσθεῖσα ἐξ 93 ἀντιπροσώπων δέκα καὶ ἐξ διαφόρων χωρῶν συνεζήτησεν ἐν ἀδελφικῇ ἀτμοσφαιρᾷ ἐνδιαφέροντα θέματα, ὅποια: «ἡ μετὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ συνάντησις», «ὁ εὐαγγελισμὸς τῶν φοιτητῶν», «ὁ Σταυρὸς», «περὶ Κομμουνισμοῦ καὶ Ἐθνισμοῦ» κλ.

Τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀ' νεκροταφείου ἐκηδεύθη ἡ τῇ προτεραίᾳ τελευτήσασα ὀδελφῇ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Βασιλικῆ Μούρκου. Τῆς νεκροσίου ἀκολουθίας ψαλμοὶς ὑπὸ πλειάδος ἱερέων προσέηθ' ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἱ. Συνόδου σεβ. Μητροπολίτης Ζιχνῶν κ. Ἀλέξανδρος, παρέστησαν δὲ κατ' αὐτὴν πρὸς τῷ πενθοῦντι τὴν ἀπάλειαν τῆς ἀδελφῆς Μακαριωτάτω καὶ οἱ σεβ. συνοδικοί, παρεπιδημοῦντες ἀρχιερεῖς, Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ παρὰ τῇ Συνόδῳ Ἐπίτροπος τῆς Ἐπικρατείας, πλείστοι ἱερεῖς, ὁ συμπολίτης τῆς νεκρᾶς πρ. ὑπουργὸς κ. Φίλανδρος, ὅστις καὶ προσεφώνησε τὴν μεταστάσαν ἐκ μέρους τῶν συμπαισιῶν Μαδυτιῶν. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀκολουθίας ἡ Α. Μ. ἐδέχθη τὰ συλλυπητήρια τῶν παρισταμένων.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

[Ἡ «Ἐκκλησία» ἐν τῷ τμήματι τούτῳ ἀναφέρει πᾶσαν νέαν ἐκδοσιν, ἥς ἀντίτυπον ἀποστέλλεται πρὸς τὴν Διεύθυνσιν].

Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου, Ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας Ἰωακείμ Ε' ἐν Ρωσίᾳ (Ανατύπωσις ἐκ τῆς Ἐπιτηρίδος τῆς Ἐταιρείας βυζαντινῶν σπουδῶν). Ἀθήναι, Τυπ. «Ἐστία» 1932. Ὁ ἐν λόγῳ Πατριάρχης ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἐκ τῶν πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς ἐπισκεψθεῖς τὴν Ρωσίαν καὶ οὕτω ἀνοίξας τὸν δρόμον εἰς τοὺς πατριάρχας καὶ λοιποὺς ἀνατολικοὺς ἱεράρχας, πρῶτος δὲ καὶ ὑπεκίνησεν ἐν τῇ Ἀνατολῇ τὸ ζήτημα τῆς ἰδρύσεως τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας.

Δημητρίου Σ. Μπαλάνου, Περικοπαὶ ἐξ ἀνεκδότων ἐπιστολῶν τοῦ Θεοκλήτου Φαρμακίδου ἀναφερόμεναι εἰς πολιτικὰ γεγονότα τῶν ἐτῶν 1829—1834. Ἀνάτυπον ἐκ τῶν Πρακτικῶν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1933). — Τῶν ἐν λόγῳ ἐπιστολῶν κάτοχος εἶνε ὁ κ. Μιχ. Δ. Καλλιφρονᾶς, ἕγγονος τοῦ Μ. Καλλιφρονᾶ πρὸς ὃν ἔγραψεν αὐτὰς ὁ Φαρμακίδης. Αἱ περικοπαὶ αὗται ἀναφέρονται εἰς τὰς σχέσεις τούτου πρὸς τὸν Καποδίστριαν, εἰς τὰς διαπραγματεύσεις διὰ τὰ ἑλληνοτουρκικὰ ὅρια, εἰς τὰ: τότε ἑσωτερικὰς διχονοίας καὶ ἀνωμαλίας, εἰς τὴν ἔλευσιν τῆς ἀντιβασιλείας καὶ εἰς τὴν μεταφορὰν τῆς πρωτεύουσας εἰς Ἀθήνας.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ι. Μητρόπολις Φθιώτιδος.

Παρελθούσης τῆς τριμήνου προθεσμίας ὑποβολῆς αἰτήσεων διὰ τὴν κατάληψιν τῶν χηρευουσῶν ἐνοριῶν τῆς καθ' ἡμᾶς μητροπόλεως, προσκαλοῦμεν διὰ δευτέραν φοράν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς χηρευούσας ἐφημεριακὰς θέσεις τῶν χωρῶν 1) Ἐσωχωρίον 2) Προδρόμου 3) Λεύκας 4) Πεττωτοῦ 5) Παναγίας 6) Καρυῶν 7) Στουρνάρας 9) Ἀνάβρας ἢ Κατρίνας 9) Καρμέναν Βούρλων 10) Νοστήμου 11) Φειδακίων 12) Κυπαρισσῶνος 13) Δελφίνου 14) Δύο Βουνῶν 15) Κομμαρατίου 16) Ἀγ. Μαρίνης Λαμιῶν 17) Δρυστέρων καὶ 18) Ἀργυροχωρίου, ὅπως συμφώνως πρὸς τὰ σχετικὰ ἄρθρα τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 ὑποβάλλωσιν ὑμῖν μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου αἰτήσιν μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 83 τοῦ ὄψ. ἀνω νόμου ὀριζομένων ἐγγράφων. † Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ τοπικὸν συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Ὑδρας καὶ Σπετσῶν διακηρτίζει ὅτι: Ἐκτιθεταὶ εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐμπολιέσεως ἐνεργηθσομένη δι' ἐνσφραγιστῶν προσφορῶν ἀγρὸς μετὰ πεντακοσίων ἐλαιοδένδρων ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Λεπίσσα—Στέργα—Κουκοῦδι—Κάβο, ἐκτάσεως δύο χιλιάδων στρεμμάτων συνορευόμενον γύρωθεν ἀνατολικῶς με ἀγρόκηρον τῆς Μονῆς δυτικῶς με θάλασσαν, ἀρκτικῶς με χωρίον Κοιλιάδος, με περιοχὴν καρίων τῆς μονῆς ἐν Κοιλιάδι καὶ εἰς ἀπόστασιν ἀπ' αὐτῶν διακοσίων πενήτηκοντα μέτρων, οἰκόμεθα τῆς Μονῆς καὶ εἰς ἀπόστασιν ἀπ' αὐτῶν ἑκατὸν μέτρων καὶ μεσημβρινῶς με κτήματα Ἰωάννου Ἀντώνιζα, τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγίων Ἀναργύρων Ἐρμόνης βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 1096 ἐ. ἔ. διακηρξέσεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἱ. μητροπόλεως Ὑδρας καὶ Σπετσῶν καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Κρανιδίῳ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 29ην Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὄραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων καὶ λοιπῶν ὄρων δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκείῳ (Υπ)στήματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. † Ὁ Ὑδρας καὶ Σπετσῶν Προκόπιος.

Τὸ τοπικὸν συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Χαλκίδος διακηρτίζει ὅτι, ἐκτιθεταὶ εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μισθώσεως, 1) ἀκίνητον α' εἰς τετραετὴ μισθῶσιν ἡ ἠθινοσυλλογὴ τοῦ ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. τμήματος δάσους τῆς ἱ. μονῆς Μακρομάλλης βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 408 διακηρξέσεως τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἱ. μητροπόλεως Χαλκίδος καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Χαλκίδι εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 8 Ὀκτωβρίου 1933 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὄραν 10—12 ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, καὶ λοιπῶν ὄρων δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκείῳ (Υπ)στηματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. † Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος.

Τύποις «Φοῖνικας» Ὁδὸς Σταδίου 44, Ἀθήναι